

4. tanulmány

Méltó a Bárány

Január 19., szombat délután

Az utolsó napok veszélyes időszakát éljük. Minden lépésre nagyon kell figyelnünk, és biztosnak kell lennünk abban, hogy Urunkat követjük. Az út mindkét oldalán kételyek, hitetlenség, tékozlás és törvénytelenység leselkedik ránk. Egyszerűbb lenne elengedni az önuralom gyeplőjét, és a biztos pusztulást hozó mélységbe vetni magunkat...

A végtelen szeretet taposta ki az ösvényt, amelyen az Úr megváltottai végigmehetnek a földtől a mennyországig. Ez az út maga Isten Fia. Vezérlő angyalokat küld, hogy a tévelygők lépteit helyreigazítsák. A menny dicsőséges lajtorjája száll alá minden ember útjára, hogy elállja a szenvedélyek és a meggondolatlanság felé vezető utat... Ámde a végtelen Isten az Ő bölcsességében senkit sem kényszerít a menny drága ajándékának elfogadására – senkit sem kényszerít arra, hogy ilyen áron járja a már kitaposott ösvényt. Mindenki személyesen dönthet: vagy a menny felé vezető fényes és keskeny úton jár, vagy a halálra vezető széles úton. – *Our High Calling*, 11. o.

Isten szól hozzánk Igéjében is. Abban még világosabban nyilatkozik meg jelleme, hozzánk való viszonya és nagy váltságterve. Előttünk fekszik a próféták, az ősatyák és a többi szent férfiak története... Ha azokról a fenséges tapasztalatokról olvasunk, amelyeket ezek a férfiak szereztek; ha azt a fényt, szeretetet és áldást szemléljük, amelyeknek örvendhettek; ha arról a munkáról olvasunk, amelyet a nekik adott kegyelem által elvégezhettek, akkor ugyanaz a Lélek, mely ihlette őket, felgyújtja ma bennünk is a lelkesedés szent lángját; teljes szívünkéből vágyakozunk hozzájuk hasonló jellemre, és hozzájuk hasonlóan járni Istennel.

Jézus azt mondta az ótestamentumi iratokról, és mennyyel inkább áll ez az újszövetségekről: „Ezek azok, amelyek bizonyágot tesznek

rólam.” (Jn 5:39) Róla, a Megváltóról, kiblen összpontosul minden reményünk az örök életre. Hiszen az egész Szentírás Krisztusról beszél. Mert a teremtésről szóló első tudósítástól kezdve: „és nála nélkül semmi sem lett, ami lett” (Jn 1:3), a befejező ígéretig: „és ímé hamar eljövök” (Jel 22:12), az Ő művéről olvasunk, és az Ő hangját halljuk. Ha meg akarjátok ismerni az Üdvözítőt, kutassatok a Szentírásban! – *Jézushoz vezető út*, 88. o.

A menny megváltási terve oly széles, hogy átfogja az egész világot... Nem engedi, hogy bárki is csalódjon, aki őszintén sóvárog valami szebb és nemesebb után, mint amit a világ kínál. Isten állandóan küldi angyalait azokhoz, akik – miközben a legcsüggesztőbb körülmények között élnek – hittel imádkoznak azért, hogy náluk erősebb hatalom vegye birtokba őket, szabadulást, békességet hozzon. Isten különböző utakon nyilatkoztatja ki önmagát, és olyan helyzetet teremt, amely bizalmat ébreszt bennük Krisztus iránt, aki önmagát adta váltságul mindenkiért, „hogy Istenbe vessék bizalmukat; ne felejtsek el Isten nagy tetteit, és tartsák meg parancsolatait” (Zsolt 78:7). – *Próféták és királyok*, 377. o.

Január 20., vasárnap – A mennyei trónteremben

Az ígéret magas trónt átívelő szivárványa örökkévaló bizonyosága annak, miszerint „úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta... [ha] valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16). Ez tanúsítja a világegyetemnek, hogy Isten sohasem feledkezik meg a gonosszal küzdő népéről. Ez az erő és védelem biztosítéka számunkra, amíg csak maga a trón fennáll...

Az ígéret szivárványa biztosíték minden alázatos, töredelmes, hívó lélek számára, hogy élete Krisztuséval egy, és Krisztus egy az Atyával. Isten haragja egyetlen lélekre sem zúdul, aki benne keres menedéket. – *Isten csodálatos kegyelme*, 70. o.

Ettől fogva Krisztus követői tekintsék Sátánt legyőzött ellenségnek! Jézus a kereszten kivívta értük a győzelmet; és azt akarja, hogy a győzelmet tekintsék sajátjuknak. „Ímé – mondta –, adok néktek hatalmat,

hogy a kígyókon és skorpiókon tapodjatok, és az ellenségnek minden erején; és semmi nem árthat néktek.” (Lk 10:19)

A Szentlélek mindenható hatalma minden bűnbánó lélek védelmezője. Krisztus senkit nem enged át az ellenség hatalmának, aki töredelmesen és hittel igényli védelmét. Az igaz, hogy Sátán nagyhatalmú lény, de Istennek hála, nekünk hatalmas Megváltónk van, aki kivetette a gonoszt a mennyből. Sátánnak tetszik, ha eltúlozzuk hatalmát. Miért nem beszélünk Jézusról? Miért nem magasztaljuk az Ő hatalmát és szeretetét? – *A nagy Orvos lábnyomán*, 94. o.

Sátán megkérdőjelezte Jézus istenfiúságát. Az elutasítások olyan bizonyítékok voltak, amelyeket nem tagadhatott. Az istenség átvillant a szenvedő emberen. Sátánnak nem volt ereje ellenállni a parancsnak... Krisztus győzelme olyan tökéletes volt, mint Ádám bukása.

Mi is ellenállhatunk a kísértésnek, és Sátánt távozni kényszeríthetjük. Jézus az Isten iránti engedelmességgel és hittel győzött. Az apostol által így szól hozzánk: „Engedelmeskedjetez azért az Istennek; álljatok ellene az ördögnek, és elfut tőletek. Közeledjetez az Istenhez, és közeledni fog hozzátok!” (Jak 4:7–8) ... Sátán retteg és menekül még a legyengébb lélek elől is, aki az Ő hatalmas nevében talál menedéket...

Nem mérhetjük fel megváltásunk árát addig, amíg nem áll együtt a megváltott a Megváltóval Isten trónja előtt. Akkor az örök otthon dicsősége ámulatba ejti érzékeinket, és megértjük, hogy Jézus mindezt elhagyta értünk. Nemcsak a mennyei udvar száműzöttje lett, hanem vállalta a bukás és az örök elveszés kockázatát is. Akkor majd lábához helyezük koronánkat, és zengjük az éneket: „Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcsességet és hatalmasságot és tisztességet és dicsőséget és áldást.” (Jel 5:12) – *Jézus élete*, 130–131. o.

Január 21., hétfő – Gyűlés a mennyei trónteremben

Aki legalább valamicskét is megért Krisztus semmihez sem fogható szeretetéből, úgy érzi, hogy minden csak hiábavalóság, és mindenkénel a legszebb az, akinek a lényé annyira elbűvölő. A szeráfok és kerubok a szárnyaikkal eltakarják arcukat Krisztus előtt. Nem mutatják szép-

ségüket és tökéletességüket Uruk dicsőségének jelenlétében. Helytelen tehát, hogy az ember önmagát magasztalja! Inkább öltözze fel az alázatot, hagyjon fel minden felsőbbségért vívott küzdelemmel, és tanulja meg, hogy mit jelent a szelíd és alázatos szív. Aki Isten végtelen dicsőségét és szeretetét szemléli, önmagáról szerény véleményt alkot, és Isten jellemét szemlélve elváltozik az Ő képmására. – *That I May Know Him*, 175. o.

„És kiált vala egy a másiknak, és mondá: Szent, szent, szent a seregeknek Ura, teljes mind a széles föld az Ő dicsőségével!” (Ésa 6:3)

A szent lények büntelen ajkai énekkel dicsőítik Istent. A látvány Ésaiaást megdöbbenetete, és szégyenérzetet keltett benne, látva az ellentétet a között, ahogy ő dicsőíti a Teremtőt, és ahogy a szeráfok dicsőítik Őt lelkesen...

A trón előtt álló angyalokat annyira áthatja a hódolat és a csodálat, amikor Istenre tekintenek, hogy még egy pillanat erejéig sem gondolnak öntelten önmagukra, esetleg egymásra. Dicsőítésük és dicséretük csak a seregek Urához szól... Teljes mértékben elégedettek azzal, hogy Istent magasztalhatják, az Ő jelenlétében lehetnek, és az Úr jóváhagyó mosolyán kívül nem is vágnak másra. Az Ő képmását hordozva szolgálhatuk és imádatuk által beteljesül leghőbb vágyuk. – *Conflict and Courage*, 233. o.

Uzziás király halálának évében Ésaiaás engedélyt kapott, hogy betekintsen a mennyei Szentélybe és a Szentnek Szentjébe. A második kárpitot eltávolították, és a próféta egy nagyon magas trónt látott, amely úgy tűnt, mintha az égig érne. A trónon ülő lényt leírhatatlan dicsőség övezte, a palástja betöltötte az egész templomot, mint ahogy végül ez a dicsőség betölti majd az egész földet. A kegyelem trónusa mellett mindkét oldalon kerubok álltak... és Isten jelenlétének dicsősége beryogta őket... Ezek a szent, büntelen ajkú lények énekkel dicsőítették Istent. – *Krisztushoz hasonlóan*, 328. o.

Krisztus szentségét jellemének dicskoronája képezi. „Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten.” (Jel 4:8) Őt nevezik szentségesnek és

dicsőségesnek. Tanulmányozzátok Isten jellemét! Krisztusra tekintve hittel és imával keresve Őt, hasonlóvá válhattok Hozzá. – *Tanácsok szü-
lőknek, tanítóknak és tanulóknak*, 326. o.

Január 22., kedd – A lepecsételt könyv

„És láték annak jobbkezeiben, aki a királyiszékben üle, egy könyvet, amely be volt írva belől és hátul, és le volt pecsételve hét pecséttel. És láték egy erős angyalt, aki nagy szóval kiálta: Ki volna méltó arra, hogy felnyissa a könyvet, és felbontsa annak pecséteit? És senki, sem meny-nyen, sem földön, sem föld alatt, nem tudta a könyvet felnyitni, sem ránézni.” (Jel 5:1–3)

Isten kitért karjában volt a könyv, a Gondviselés tekerce, a nemzetek és az egyház profetikus történelmének feljegyzései. Abban található a mennyei szavak, az Ő tekintélye, parancsolatai, törvényei, az Örök Isten összes jelképes tanácsa, és a nemzetek hatalmasságainak összes történelme. Jelképes értelemben a tekercs tartalmazza minden nemzet, nép és nyelv befolyását a föld történelmére a kezdettől a végig. – *Manuscript Releases*, 9. kötet, 7. o.

Krisztus keresztje közelebb vezet bennünket Istenhez, és megbékélést hoz ember és Isten, Isten és ember között... Az emberi figyelem középpontjából már szinte teljesen kiveszett a kereszt, ám nélküle nincs kapcsolat az Atyával, sem egység a mennyei trónon ülő Báránnyal, és nem nyernek elfogadást azok a tévelygők, akik vissza akarnak térni az igazság és feddhetetlenség elveszített ösvényére, és a törvénytaposó számára sincs remény az ítéletre vonatkozóan. Kereszt nélkül nincsenek rendelkezésünkre bocsátott eszközök, amelyekkel legyőzhetjük hatalmas ellenségünket. Az emberi faj reménysége teljes mértékben a keresztben rejlik. – *Our High Calling*, 46. o.

De a mennyei versenyben nincs bizonytalanság, nincs kockázat. Mindnyájan futhatunk, és mindnyájan elnyerhetjük a díjat. Öltük magunkra a mennyei kegyességeket, és a halhatatlanság koronájára függesztve tekintetünket tartjuk mindig szemünk előtt Jézust, a példa-

képet. Urunk a fájdalom embere volt, aki jól tudta, mi a szenvedés. Álljon szüntelenül előttünk mennyei Urunk szerény, önmegtagadó élete. S amikor a díjra függesztve tekintetünket, követni akarjuk Őt, akkor azzal a bizonyossággal tudjuk megfutni a versenyt, hogy ha megteszünk minden tőlünk telhetőt, akkor biztosan elnyerjük a díjat. – *Bizonyásgtélék*, 2. kötet, 358. o.

Ha ellenben benne maradtok, életetek az övéből sarjadzik, nem száradtok el, sem terméketlenné nem váltok. Folyópartra ültetett fához lesztek hasonlókká.

Sokan úgy vélik, hogy a munkának egy részét maguknak kell elvégezniük. Bízunk Krisztus bűnbocsánatában, de saját erejükből akarnak igaz életet élni. Az ilyen próbálkozások sikertelenek lesznek. Jézus mondja: „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (Jn 15:5) A kegyelemben való növekedésünk, örömünk és hasznosságunk mind a Krisztussal való egyesülésünktől függ. Csak ha napról napra, sőt, ha óráról órára közösségünk van vele – ha Őbenne maradunk –, növekedhetünk a kegyelemben. Ő nem csak a szerzője, hanem befejezője is hitünknek. Krisztus az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég. Ám nemcsak a kezdetnél és végnél, hanem minden lépésünknel legyen velünk. Fenségesen fejezik ki ezt Dávid következő szavai: „Az Úrra néztem szüntelen; mert jobb kezem felől van, meg nem rendülök.” (Zsolt 16:8) – *Jézushoz vezető út*, 68–69. o.

Január 23., szerda – Méltó a Bárány

Egy hang így szólt: „A trónon ülő Jézus úgy szerette az embereket, hogy életét adta a Sátán hatalmából való megmentésükért, hogy trónjára emelhesse őket. Aki minden hatalom fölött való, aki a legnagyobb erővel bír mennyen és földön, akinek minden lélek adója lett kapott ajándékaiért – szelíd és alázatos szívű volt, szent, ártalmatlan és romlatlan életű”...

Sátán uralma alatt a bűn evilági mesterei igen megerősödtek, és rettetessé váltak, de ki lehet erősebb a Babilont ítélő Istennél? A szenteknek nincs többé okuk félni az erőszaktól és a hitetéstől, ha ők maguk

a hűségesekkel és igazakkal tartanak. Hatalmasabb valaki lesz segítségükre a felfegyverzett és erős embereknél. Minden erő, nagyság és kiválóság azoknak adatik majd, akik hittek az igazságban, kiálltak annak védelme mellett, és szilárd eltökéltséggel védelmezték Isten törvényeit.

– *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. kötet, 429. o.

Ha Krisztust akarjuk követni, nem kell megvárnunk, hogy előbb átköltözzünk a mennybe. Isten népe már itt a földön megteheti ezt. Csak akkor fogjuk a mennyei udvarokba követni Isten Bárányát, ha már itt követjük Őt... Ne a kedvünk vagy a szeszélyeink határozzák meg, hogy követjük-e Krisztust vagy sem, és ne csak akkor járjunk a nyomdokain, amikor előnyünk származik belőle. Döntenünk kell az Ő követése mellett. Minden nap el kell határoznunk, hogy példáját követjük, mint ahogyan követi a nyáj a pásztorát. A követésben akár még a szenvedést is vállalnunk kell Őerte, miközben folyton ezt mondjuk: „Még ha meg is öl engem, akkor is Őbenne bízom.” (Jób 13:15 – szabadfordítás az angol szövegből) Krisztus életvitele legyen a mi életvitelünk. Miközben arra törekszünk, hogy hozzá hasonlóvá váljunk, és akaratumkat az Ő akaratához igazítjuk, akkor kinyilatkoztatjuk Őt másoknak is. – *In Heavenly Places*, 298. o.

Lényünk törvénye az, hogy gondolataink és érzéseink elmélyülnek, és nagyobb súlyt kapnak, ha kifejezzük őket. Míg a szavak gondolatokat fejeznek ki, a gondolatokat szavak követik. Ha többet beszélénk hitünkről, ha jobban örvendeznénk a nyilvánvalóan minket érintő áldásoknak – Isten nagy kegyelmének és szeretetének –, akkor mélyebben hinnénk és boldogabbak lennénk. Emberi nyelv képtelen kifejezni, véges elme nem tudja felfogni, hogy milyen áldások származnak Isten jóságának és szeretetének értékeléséből. Már itt a földön is soha ki nem apadó forráshoz hasonlíthatna örömünk, mert az a folyam táplálja, amely Isten trónjától árad.

Akkor hát neveljük szívünket és nyelvünket Isten páratlan szeretetének dicsőítésére! Szoktassuk lelkünket bizakodásra, és maradjunk mindig a Golgota keresztyéről sugárzó fényben! Sohase feledkezzünk meg arról, hogy a mennyei Király gyermekei vagyunk, a seregek Urának fiai

és leányai! Nála mindig megpihenhetünk. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 251–253. o.

Január 24., csütörtök – A pünkösöd jelentősége

„De én az igazat mondom néktek: Jobb néktek, hogy én elmenjek: mert ha el nem megyek, nem jó el hozzátok a Vigasztaló: ha pedig elmegek, elküldöm azt tihozzátok.” (Jn 16:7)

Krisztus kijelentette, hogy mennybemenetele után ajándékainak mintegy koronájaként küldi el egyházának a Vigasztalót maga helyett. Ez a Vigasztaló a Szentlélek – az Ő életének lehelete, egyházának hatékonysága, a világ világossága és élete...

A Lélek ajándéka révén Jézus az embernek a legnagyobb mennyei ajándékot kínálta fel... A Lélek teszi hatékonyvá a világ Megváltója által elvégzett munkát. A szív a Lélek által tisztul meg. Általa válik a hívő ember a mennyei természet részesévé. Krisztus azért adta Lelkét, hogy a mennyből származó erővel le lehessen győzni minden eredendő hajlamot és dédelgetett bűnt, és egyházába belevésődjön az Ő jelleme... Isten minden fiának és leányának nagy előjoga, hogy a Szentlélek benne lakozhat. – *Our High Calling*, 150. o.

A Szentlélek azokra töltetett ki ezen a földön, akik szerették Krisztust. Ezáltal, valamint Uruk megdicsőülése által felkészítették a küldetésük elvégzéséhez szükséges minden képesség befogadására. Az Életadó nem csak a halál kulcsait tartja a kezében, hanem az egész mennyet is birtokolja, amely telve van gazdag áldásaival. Néki adatott minden hatalom földön és égen, és miután elfoglalta helyét a mennyei udvarokban, áldásait kínálhatta fel mindazoknak, akik elfogadták Őt.

Krisztus így szólt a tanítványokhoz: „Jobb néktek, hogy én elmenjek: mert ha el nem megyek, nem jó el hozzátok a Vigasztaló: ha pedig elmegek, elküldöm azt tihozzátok.” (Jn 16:7) Ez volt az ajándékok ajándéka. A Szentlélek az embernek küldött legfelbecsülhetlenebb értékű kincs volt, amit valaha kaphatott. Az egyház átesett a Lélek keresztségén. A tanítványok pedig felkészülhettek Krisztus evangéliumának hirdetésére. – *This Day Whit God*, 341. o.

Jézus ismeri gyermekei szükségleteit, és szívesen hallgatja imáikat. Gyermekei szakadjanak el a világtól, és mindattól, ami eltereli gondolataikat Istenről. Meg kell tapasztalniuk, hogy kettesben maradtak Istenrel, beszélgethetnek Vele, és az Ő szemei vizsgálják a szívet, és olvasják a lélek vágyait. Hittel és alázattal kérhetitek ígéreteinek teljesedését az életetekre, és teljes bizonyosságotok lehet afelől, hogy bár semmivel sem érdemlitek ki Isten jóindulatát, Krisztus érdemeire és feddhetetlenségére hivatkozva bizalommal járulhattok a kegyelem királyi székéhez, és segítséget találtok a szükség idején. Az élet nagy küzdelmében, Sátán kísértései közepette semmi sem erősítheti meg jobban a lelket, mint az, ha alázatosan keresi Istent, tehetetlenségében kitárja szívét az Úr előtt, és várja, hogy Ő legyen oltalma és segítsége. – *Isten fiai és leányai*, 123. o.

Január 25., péntek – További tanulmányozásra

Jézus élete, „Az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz” című fejezet; *Az apostolok története*, „A Lélek adománya” című fejezet.